

РЕШЕНИЕ

№ 2310

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 02.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова-Десподска

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **8943** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 107, ал. 2 от Закона за автомобилните превози /ЗАвТП/.
Образувано е по жалба на [фирма] и В. Д. М., депозирана чрез пълномощника им адв. В.И., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3 срещу Заповед за прилагане на ПАМ № Р Д-14-1928/25.08.2020 г., издадена от Д. С. - Началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

С оспорената заповед, на основание чл. 107, ал. 1 във връзка с чл. 10ба, ал. 1, т. 1, буква "а" и т. 4, буква "б." и, ал. 2, т. 1 и т. 3 от Закона за автомобилните превози, са приложени следните принудителна административна мярка 1./ временно спиране от движение на моторното превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер и отнемане на свидетелство за регистрация част II №[ЕИК] на товарен И. АС 260 С 48 УПС с рег. [рег.номер на МПС] ; 2./ По чл. 10ба, ал.1, т.4, буква „б" от Закона за автомобилните превози - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на В. Д. М. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, по съображения за издаването ѝ при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила; в противоречие и при неправилно приложение на материалния закон и при неспазване на императивните изисквания

досежно съдържанието на административния акт. Жалбоподателите поддържат, че в оспорената заповед се твърди фактическа обстановка, която е различна от визираните в чл. 106а, ал. 1, т. 1 ЗАвтП релевантни юридически факти, като органът не твърдял липсата въобще на заверено копие за процесното превозно средство. Счита, че релевантният за принудителната мярка факт не е доказан, а доказването му е въпрос на представяне на извлечение от регистъра по чл. 6, ал. 1 ЗАвтП. На следващо място счита, че атакуваната заповед е издадена в нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК вр. чл. 107, ал. 1 от ЗАвтП. В нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 1 от ЗАвтП били разграничени три отделни хипотези относно липсващите документи, като административният орган не е изяснил коя според него е налице в случая и се е позовал едновременно и на трите хипотези. Това било нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и водило до ограничаване на правото на защита на лицето. По отношение на втората наложена принудителна мярка, а именно временно отнемане на СУМПС на В. М. отново счита, че е налице неяснота относно волята на административния орган, което също е самостоятелно основание за отмяна на атакуваната заповед. С оглед на изложеното е направено искане за отмяна на оспорената заповед, като незаконосъобразна.

Ответникът по жалбата - Началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“, не изпраща представител и не взема становище по подадената жалба.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител за участие по делото.

Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Заповедта, която е предмет на оспорване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с бланков номер Серия А-2019, № 276745 от 25.08.2020 г., издаден от М. С. М. –Д., на длъжност инспектор при РД „АА“, [населено място], с който е установено, че на 25.08.2020 г. при извършване на проверка за спазване на разпоредбите на Закона за автомобилните превози, Закона за движението по пътищата и издадените въз основа на тях подзаконовни нормативни актове, било установено, че В. Д. М. с ЕГН: [ЕГН] извършва обществен превоз на товари, с товарен автомобил И. АС 260 С 48 УПС с рег. [рег.номер на МПС], собственост на [фирма], ЕИК:[ЕИК] от [населено място], ул. "563", №20, който в момента на проверката е без издадено заверено копие към лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на товари на територията на Република България. От направена справка в информационната система на отдел Лицензни към ИА „АА“ било установи, че товарния автомобил не е включен в регистър към лиценз на Общността или в регистър към удостоверение за обществен превоз на товари на територията на Република България. Така описаното съставлявало нарушение на чл. 89, т. 1 от Наредба № 33 от 03.11.1999 г. на МТ.

Въз основа на така констатираното нарушение, административният орган е приел, че е налице правно основание за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква „а“ и чл.106а, ал.1, т.4, буква „б“ от Закона за автомобилните превози, поради което издал обжалвана в настоящето производство Заповед за прилагане на ПАМ. С последната са приложените следните принудителни мярки спрямо жалбоподателите, а именно: 1./ по чл. 106а, ал. 1, т. 1, буква „а“ и ал. 2, т. 1 от

Закона за автомобилните превози - временно спиране от движение на моторното превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 /дванадесет/ месеца, чрез сваляне и отнемане на табела с регистрационен номер и отнемане на свидетелство за регистрация част II №[ЕИК] на товарен И. АС 260 С 48 УПС с рег. [рег.номер на МПС] и 2./ по чл. 106а, ал.1, т.4, буква „б" от Закона за автомобилните превози - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС с №[ЕИК] на В. Д. М. до отстраняване на нарушението, но за не повече от 1 /една/ година.

По делото са приложени също така заверено копие от лиценз № 13871 от 02.09.2015 г. издаден на [фирма] за извършване на международен превоз на товари; заверено копие № [ЕГН] от 01.09.2015 г., валиден до 01.09.2025 г., заповед № РД-0143 от 23.01.2020 г. на изпълнителния директор на ИА „АА“; пътен лист, товарителница, трудов договор на В. Д. М. и СРМПС

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество – основателна.

Насочена е срещу акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК.

Заповедта е издадена от компетентен орган въз основа на заповед № РД-0143 от 23.01.2020 г. на изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“, с която са делегирани правомощия за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а от ЗАвП на началник областен отдел в „Автомобилна администрация“ в регионална дирекция „АА“.

Съгласно нормата на чл. 107 от ЗАвП, принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица, в случая, както обстоятелствено се разгледа по-горе, е налице надлежно упълномощаване. Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 АПК и се издава по реда на глава пета, раздел втори от АПК. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден процесуален ред, различен от реда за търсене на административно-наказателна отговорност.

Заповедта за прилагане на процесната мярка съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл. 107 от ЗАвП. Оспореният акт е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение. В този смисъл неоснователни са доводите на жалбоподателите, че е налице нарушение на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, водещо до ограничаване на правото на защита на лицето. Налице е яснота относно извършеното нарушение, а именно извършване на обществен превоз на товари с товарен автомобил, който в момента на проверката е бил без издадено заверено копие

към лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на товари на територията на Република България.

При налагането на принудителна административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози е предоставена законова възможност на административния орган да извърши преценка по целесъобразност за необходимостта от прилагането ѝ, предвид диспозитивния характер на посочената разпоредба. На контрол за законосъобразност от съда подлежи само наличието на предпоставките, визирани в нея, но не и преценката по целесъобразност на органа.

Съгласно нормата на чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози, за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: 1. временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца: а) с което се извършва превоз на пътници или товари, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или няма заверено копие към лиценза на Общността.

В т. 4, б. "б." от горепосочената разпоредба е предвидено също, че се налага и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който: б) извършва обществен превоз на пътници или товари с моторно превозно средство, без да има издадено удостоверение за обществен превоз на пътници или товари или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници, или без да има заверено копие към лиценз на Общността - до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година.

Нормата на чл. 106а, ал. 2, т. 1 и т. 3 от ЗАв П, определят начина, по който се налагат предвидените принудителните административни мерки, а именно чрез сваляне на предната табела с регистрационен номер и отнемането ѝ заедно с документа, удостоверяващ регистрацията на превозното средство, в случаите по, ал. 1, т. 1 и 3, букви "б." и "в" и чрез отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство и контролния талон към него - в случаите по, ал. 1, т. 4 и 5.

Според цитирания в заповед чл. 106а, ал. 7 от ЗАвП, табелите с регистрационните номера и документите, удостоверяващи регистрацията на моторното превозно средство, иззети по реда на, ал. 3, се връщат след отстраняването на нарушението или изтичането на срока по, ал. 1, т. 1 и заплащане на наложената с наказателното постановление глоба.

Видно е, че главната предпоставка за налагане на принудителните административни мерки, посочени по-горе, е установяването на извършван обществен превоз на товари без наличието на заверено копие към лиценза на Общността.

В случая от събраните по делото писмени доказателства не се установява по безспорен начин обстоятелството, което предпоставя налагането на процесната ПАМ, а именно извършването на обществен превоз на товар без необходимите по закон лицензи и регистрации.

За прилагане на процесната ПАМ на посоченото правно основание е необходимо да е осъществено административно нарушение - извършване на обществен превоз на пътници или товари с пътно превозно средство, без за него да има издадено заверено копие от лиценз на Общността или удостоверение за обществен превоз на пътници или товари, или не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗАВП международен превоз на товари може да се извършва от превозвач, който притежава лиценз на Общността и разрешително, когато такова се изисква по силата на международни договори, по които Република България е страна. Същото изискване е приповторено с разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен автомобилен превоз на пътници и товари. По смисъла на § 1 т. 17 от ДР на ЗАВП "разрешителното" е документ, издаден по образец, установен от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията, даващ право за извършване на определен вид превози.

Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в §. 1, т. 1 ДР на ЗАВП и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Превозът на товари /обществен превоз/ е превоз на товари с моторно превозно средство, осъществяван от лице за чужда сметка или срещу възнаграждение с моторни превозни средства, конструирани и оборудвани за превоз на товари, както и празните курсове, направени във връзка с превоза по смисъла на §.1, т. 4 ДР на ЗАВП. Следователно, за да бъде установено наличието на хипотеза от посочените в заповедта разпоредби на ЗАВП за извършване на обществен превоз на товари, административният орган е длъжен да докаже, че е извършено плащане или има уговорка за извършване на плащане на услугата превоз с процесния автомобил. Следва да се има предвид изложеното по-горе, а именно, че заплащането на услугата превоз е правна фигура, различна от плащането само на част от разхода за гориво и пътни такси, което става при т.н. споделено пътуване, който разход е само един от компонентите, формиращ цената на услугата превоз, но двете по никакъв начин не могат да бъдат еквивалентни. В този смисъл/Решение № 2234/27.02.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8892/2014 г., VII о.; Решение № 70/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6864/2014 г., VII о.; Решение № 92/05.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 6724/2014 г., VII о./.

Следва да се посочи, че съставеният АУАН, в който се твърди, че се извършва обществен превоз без необходимите разрешителни и лицензи има обвинителна функция, но фактите, установени в него подлежат на доказване. Това не е сторено от страна на административният орган. Следва да са налице категорични данни, че превозът е осъществен без притежание на заверно копие от лиценза на Общността и срещу заплащане, каквито в административното производство няма.

Наред с това не е доказано и наличието на визираната в нормата на чл. 10ба, ал. 1, т. 1, б. "а" от Закона за автомобилните превози предпоставка за прилагане на принудителната мярка, а именно липса на издадено заверено копие от лиценз на Общността. Такова копие е налично и същото е представено като доказателства по делото.

Също така немотивиран се явява и определеният размер на ПАМ - административният орган може да наложи такава мярка от вида на първата - спиране от движение на МПС и отнемане на свидетелството за регистрацията му, но в един доста широк диапазон - до 12 месеца. В случая не става ясно по каква причина мярката е наложена за максимално определения срок, след като не се твърди, нито се сочат доказателства, че с този или друг автомобил адресатът на Заповедта е осъществявал и друг път такава "дейност" или че с процесното превозно средство е била осъществявана изобщо такава дейност по занятие. По отношение на мярката по пункт № 2 - отнемане на СУМПС на В. Д. М., поради липса на конкретно посочване в какво се състои нарушение не става ясно кога то ще се счита за "отстранено", за да му бъде върнат

този документ. По тази причина остава налице да се реализира втората възможност - задържането на свидетелството да е 12 месеца, като този максимален едногодишен срок не би могъл да бъде намален по никакъв начин, с оглед тази неяснота. Не може и да се прецени дали мярката не се явява прекомерно тежка и несъобразена с целта на закона.

По тези съображения съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, тъй като е издадена при липса на материално правните предпоставки на закона и следва да се отмени на основанията по чл. 146, т. 4 от Закона за автомобилните превози.

По разноските по производството:

При този изход на спора, искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски за държавна такса и адвокатски хонорар е основателно и следва да се уважи с оглед чл. 143, ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Трето отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] и В. Д. М., Заповед за прилагане на ПАМ № РД-14-1928/25.08.2020 г., издадена от Д. С. - Началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място] към Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ да заплати на [фирма] и В. Д. М. и двамата със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, чрез адв. В.И., разноски по делото в размер на 550 (петстотин и петдесет) лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: